

Arrest

nr. 215 052 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 21 augustus 2010 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 24 augustus 2010 een verzoek om internationale bescherming in (bijlagen 26).

1.2. Verzoekers dienden op 28 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 2 december 2010 beslissingen houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 26 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 1 december 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Verzoekers dienden op 17 december 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de in punt 1.6. vermelde aanvraag op 25 oktober 2011 ontvankelijk.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de in punt 1.6. vermelde aanvraag op 29 juli 2013 ongegrond. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 20 januari 2017 (RvV 20 januari 2017, nr. 181 016). In een nieuwe beslissing van 30 juni 2017 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de in punt 1.6. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Het beroep tegen deze nieuwe beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 8 december 2017 (RvV 8 december 2017, nr. 196 343).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 juni 2017 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De beroepen tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten werden door de Raad verworpen in zijn arresten van 8 december 2017 (RvV 8 december 2017, nrs. 196 344, 196 345 en 196 346).

1.10. Op 31 maart 2018 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 april 2018 een beslissing waarbij de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 19 juni 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.03.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

P.(...), S.(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

+ partner; P.(...), O.(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader

van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 17.12.2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 31.03.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 13.04.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

(...)"

1.12. Diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 april 2018 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan tevens op 19 juni 2018 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: P.(...), S.(...)

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2017, hem betekend op 08.08.2017.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: P.(...), O.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2017, haar betekend op 08.08.2017.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"2.1 Algemene regels

Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: *vw.*) luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. "

"§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

10 het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1 °, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag. "

"§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

10 indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. "

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting daarentegen zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2 Toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter v.w.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete medische situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende deskundige artsen waarbij expliciet nieuwe medische elementen naar voren werden gebracht in hoofde van verzoeker.

De artsadviseur van verwerende partij beperkt zich in haar motivering door slechts te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven t.a.v. de medisch attesten gevoegd bij de aanvraag ex art. 9ter v.w. dd. 17/12/2010 door aan te halen dat er in casu geen enkele nieuwe diagnose werden beschreven in hoofde van verzoeker, doch dit laatste bevestigt enkel de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en zij verwijst dat een eventuele deelname in de toekomst aan een medische studie met adjuvante chemotherapie geen erkende en bewezen medische behandeling is.

In eerste instantie dient er te worden geaccentueerd dat in de machtiging tot verblijf ex art. 9ter v.w. vanwege Meester Luc Verheyen dd. 31/03/2018 geacteerd werd dat verzoeker tevens aan het PTSS syndroom en aan een ernstige depressie lijdt.

De medische stukken dienaangaande werden opgenomen in stukken 3 en 4 van het verzoekschrift ab initio.

Deze medische aandoeningen werd totaal niet in ogenschouw genomen door de artsadviseur van verwerende partij en zulks volstaat in se al om te bestreden beslissing te vernietigen.

Bij verzoeker werd tevens bij een routine onderzoek ingevolge een maligne melanoom in '2005 een nodule op RX thorax, die positief kleurt op PET-scan, in segment 2 rechter bovenkwab, die vermoedelijk een métastasé van maligne melanoma DD primair bronchuscarcinoom ontdekt.

Er werd een nodulair letsel vastgesteld bij verzoeker in de rechter longbovenkwab, een vermoeden van een métastasé.

Verzoeker werd hiervoor onverwijd opgenomen en geopereerd. Hij dient verdere te worden opgevolgd waarvan een eerstvolgende afspraak volgt op 24/09/2018.

Verzoeker verwijst naar het medisch attest dd. 28/02/2018 van de UZ te Leuven.

Deze operatieve ingreep van een métastasé van een maligne melanoom kan als een nieuwe medische element worden gecatalogiseerd aangezien de métastasé dit keer een maligne melanoma DD primair betreft van bronchuscarcinoom.

Verzoeker verwijst naar het medisch attest dd. 28/02/2018 van de UZ te Leuven en refereert in het bijzonder naar een vergelijk van zijn voorgeschiedenis met de huidige ziektegeschiedenis dewelke zijn standpunt kracht bijzet en deze van de artsadviseur ontkracht.

Bovendien is de stelling van de artsadviseur dat de adjuvante chemotherapie geen erkende en bewezen medische behandeling is, manifest incorrect.

Waarom de artsadviseur een andere stelling is toegedaan dan de professoren te UZ Leuven is een enigma. De arts adviseur had dit concrete standpunt afdoende moeten motiveren.

Zij kan bijgevolg in deze stelling niet worden gevolgd aangezien art. 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropstelt, doch slechts spreekt van elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling - waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst - een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken.

De DVZ handelt kennelijk onredelijk door louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening vast te stellen dat er geen sprake is van een nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5°. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond (RvV30 januari 2015, nr. 137.677 - RvV26 februari 2016, nr. 163.093).

Aangezien het advies van 13/04/2018 bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet er worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de artsadviseur eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts adviseur behoudens het onderzoeken van een nieuwe diagnose (pathologie) in hoofde van verzoeker de andere medische aspecten zoals o.a. alle andere medische elementen zoals o.a. een métastasé van maligne melanoma DD primair bronchuscarcinoom, de operatieve ingreep en de voorgestelde behandeling in de nabije toekomst vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschriften van het omstandig medisch attest en de medische bijlagen niet nader heeft onderzocht en dat deze elementen niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werd ingeroepen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoeker die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in haar land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Oekraïne niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter ww. aangetoond met een schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudence van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissing van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier en naar de medische stukken in bijlagen.

Een schending van art. 9ter vreemdelingenwet; de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht dient er derhalve te worden vastgesteld.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

3. Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede, derde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. Een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw.

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankerings in België; gezins en familielevens met hun dochter; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.

(...)"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven, die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen, kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 31 maart 2018 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij zij een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 19 maart 2018 voegden, waarin de volgende diagnose werd opgenomen: *“Stadium IV melanoom met resectie van solitaire longmetastase”*.

2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt een medisch advies van de arts-adviseur van 13 april 2018, dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekers werd gebracht. Dit advies, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, vormt de basis voor en maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en bevat de volgende overwegingen:

“(…)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 31.03.2018 en 17.12.2010 te vergelijken. Mr P.(...) legt in zijn aanvraag d.d. 31/03/2018 een SMG voor; opgesteld door Dr. A.(...) R.(...) (oncoloog in opleiding) op 19/03/2018 en een medisch stuk d.d. 17/03/2018 van Dr. N. D.(...) (thoracaal chirurg). De andere 7 stukken bevatten informatie om een afspraak bij een specialist te maken of bevestigingen van gemaakte afspraken voor consultaties en onderzoeken.

Uit dit SMG en hospitalisatieverslag blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 17/12/2010.

Op het SMG d.d. 19/03/2018 en bijlage d.d. 17/03/2018 wordt namelijk vermeld dat Mr. P.(...) geopereerd werd voor een solitaire knobbel in de rechter long, die volledig verwijderd werd op 01/03/2018 en die een uitzaaiing (metastase) bleek te zijn van zijn reeds gekende verwijderde melanoom (huidtumor). Alle snijvlakken en lymfeklieren zijn tumorvrij, dus wordt de ingreep als curatief beschouwd en is enkel verdere opvolging met medische beeldvorming aangewezen, zoals reeds aangehaald in de aanvraag 9ter d.d. 17/12/2010.

Eventuele deelname in de toekomst aan een medische studie met adjuvante chemotherapie is geen erkende en bewezen medische behandeling.

Op het SMG d.d. 19/03/2018 en bijlagen wordt voor betrokkene geen enkele nieuwe diagnose gesteld. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

“(…)”

2.8. De arts-adviseur stelt in het advies vast dat er in het SMG van 19 maart 2018 geen nieuwe diagnose wordt gesteld. Op 1 maart 2018 werd weliswaar een knobbel verwijderd uit de rechterlong van eerste verzoeker, die een metastase bleek te zijn van de reeds gekende melanoom. Deze operatieve ingreep was curatief, zodat thans enkel nog verdere opvolging met medische beeldvorming is aangewezen, zoals reeds werd aangehaald in de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 17 december 2010.

Naar aanleiding van dit advies stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing dat er *“(o)p 17.12.2010 (...) een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter (werd) ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 31.03.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 13.04.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf”*, waardoor de huidige aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

2.9. Verzoekers zijn het in hun enig middel oneens met deze beoordeling. Zij stellen in de eerste plaats dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf werd opgenomen dat eerste verzoeker aan PTSS en een ernstige depressie lijdt.

De Raad merkt op dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 maart 2018 inderdaad door de raadsman van verzoekers wordt gesteld dat *“verzoeker ernstige medische problemen heeft ook op dit ogenblik en meer bepaald een malinge (sic) melanoom en een ernstige depressie / PTSS (stukken 3 en*

4)”. Noch het SMG van 19 maart 2018, noch de overige medische gegevens die bij de aanvraag werden gevoegd (stukken 3 en 4), maken echter enige melding van depressie of PTSS. De stelling van verzoekers dat *“de medische stukken dienaangaande werden opgenomen”* mist feitelijke grondslag.

Verzoekers kunnen de arts-adviseur, en bij uitbreiding de gemachtigde van de staatssecretaris, derhalve bezwaarlijk een onzorgvuldigheid verwijten doordat geen rekening zou zijn gehouden met de (vrijblijvende) vermelding van de raadsman in de aanvraag die nergens door de bijgevoegde medische gegevens wordt ondersteund. Bovendien, zo stelt de Raad vast, werden de psychische problemen (depressie en PTSS) van eerste verzoeker reeds uitvoerig besproken in het medisch advies van 29 juni 2017 naar aanleiding van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf. In het kader van deze eerdere aanvraag werden de depressie en de ongerustheid van verzoeker wél in de medische getuigschriften opgenomen, die als bijlagen bij de aanvraag werden gevoegd.

2.10. Vervolgens beschrijven verzoekers in hun middel de aanleiding voor de operatieve ingreep die eerste verzoeker op 1 maart 2018 onderging waarbij een lobectomie werd uitgevoerd omwille van metastase van een melanoom. Het standpunt van verzoekers komt erop neer dat deze ingreep een nieuwe diagnose en nieuwe medische elementen met zich meebrengt die aanleiding zouden moeten geven tot een nieuw onderzoek ten gronde van de aanvraag. Zij beweren ook dat het manifest incorrect is om te stellen dat adjuvante chemotherapie geen erkende en bewezen medische behandeling is.

2.11. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat in het medisch verslag van dr. N. D. van 17 maart 2018 vermeld wordt dat er bij een routineonderzoek van eerste verzoeker een nodulair letsel in de rechterlong werd vastgesteld. Er was een *“vermoeden metastase van maligne melanoma DD primair bronchuscarcinoom”* (DD = differentiële diagnose). Na de thoracoscopische lobectomie werd op basis van een onderzoek besloten dat het om een metastase ging van de gekende melanoom. Het medisch verslag maakt melding van het feit dat de patiënt *“voorts een ongecompliceerd herstel”* kende en *“op 05-03-2018 het ziekenhuis in goede algemene toestand”* kon verlaten. In het SMG van 19 maart 2018 wordt een strikte opvolging *“en/of”* deelname aan *“adjuvante studie”* aangewezen geacht.

2.12. Verzoekers lijken er in hun middel ten onrechte vanuit te gaan dat het vermoeden van een bronchuscarcinoom in de medische getuigschriften werd bevestigd, hetgeen niet het geval is.

De arts-adviseur ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van de medische informatie in het advies te stellen dat de *“solitaire knobbel in de rechter long, die volledig verwijderd werd op 01/03/2018 (...) een uitzaaiing (metastase) bleek te zijn van zijn reeds gekende verwijderde melanoom (huidtumor)”*, waardoor *“voor betrokkene geen enkele nieuwe diagnose (wordt) gesteld”* en dat *“enkel verdere opvolging met medische beeldvorming aangewezen (is), zoals reeds aangehaald in de aanvraag 9ter d.d. 17/12/2010”*. In het SMG werd de *“adjuvante studie”* als een eventuele bijkomende behandelingspiste voorgesteld, hetgeen blijkt uit het gebruik van *“en/of”*. De arts-adviseur kon dan ook rechtsgeldig concluderen dat *“deelname in de toekomst aan een medische studie met adjuvante chemotherapie (...) geen erkende en bewezen medische behandeling (is)”*.

Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat er in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 maart 2018 elementen werden ingeroepen die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van de ziekte of de noodzakelijk geachte adequate behandeling die niet eerder werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Er zijn dus geen gegevens voorhanden op grond waarvan de arts-adviseur zou moeten overgaan tot een ruimer onderzoek, zoals verzoekers menen af te leiden uit (oude) rechtspraak van de Raad van State.

2.13. Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede en de derde bestreden beslissing, stellen verzoekers in wezen dat deze volgbeslissingen zijn die samenhangen met de beslissing betreffende de medische regularisatie-aanvraag en om die reden vernietigd moeten worden. De Raad merkt echter op dat het enig middel, dat gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt bevonden, waardoor er geen reden bestaat om de ermee samenhangende bevelen te vernietigen.

2.14. De Raad stelt immers vast dat verzoekers niet betwisten of weerleggen dat zij *“niet in het bezit (zijn) van een geldig visum”*, waardoor zij niet voldoen aan de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documentaire voorwaarden. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht hen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.15. De blote bewering van verzoekers, dat zij bij *“de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins en familielevens met hun dochter; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*, is niet van aard om aanleiding te geven tot de vernietiging van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN